OPĆINSKI SUD U SPLITU
- primljeno -
neposredno - poštom
24. 09. 2026
običnо-preporučeno na pošti
dana
u primj. sa prilogа
pristojbe eur

Republika Hrvatska
Županijski sud u Vukovaru
Vukovar, Županijska 33

Poslovni broj: Kž-181/2025-8

U IME REPUBLIKE HRVATSKE

PRESUDA

Županijski sud u Vukovaru, kao sud drugog stupnja, u vijeću sastavljenom od sudaca, Nikole Bešenskog, kao predsjednika vijeća i sudaca Gorana Miličevića i Klaudije Grubišić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje Melite Tandara, kao zapisničara, u kaznenom predmetu protiv okrivljenika Domagoja Brnadića, zbog kaznenog djela iz članka 179.a Kaznenog zakona (Narodne novine, broj: 125/11, 144/12, 56/15, 61/15, 101/17, 118/18, 126/19, 84/21, 114/22, 114/23, 36/24 - dalje: KZ/11), sve u vezi s člankom 51. KZ/11, odlučujući o žalbama Općinskog državnog odvjetništva u Splitu i okrivljenika, protiv presude Općinskog suda u Splitu, poslovni broj: K-1019/2024-26 od 27. ožujka 2025., na sjednici vijeća održanoj dana, 17. rujna 2026.,

presudio je

Odbijaju se žalbe Općinskog državnog odvjetništva u Splitu i okrivljenika Domagoja Brnadića, kao neosnovane, te se potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Presudom Općinskog suda u Splitu, poslovni broj: K-1019/2024-26 od 27. ožujka 2025., okrivljenik Domagoj Brnadić proglašen je krivim, zbog kaznenog djela protiv braka, obitelji i djece – nasiljem u obitelji, djelo opisano i kažnjivo po članku. 179.a KZ/11, te mu je za navedeno kazneno djelo, uz primjenu članka 48. stavka 2. KZ/11, utvrđena kazna zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci.

1.1. Nadalje je utvrđeno da je okrivljenik Domagoj Brnadić pravomoćnom presudom Općinskog suda u Splitu, poslovnog broja: K-1150/2019 od 12. siječnja 2021. koja je postala pravomoćna 7. travnja 2022., proglašen krivim zbog kaznenog djela protiv zdravlja ljudi – neovlaštenom proizvodnjom i prometom drogama, opisano u članku 190. stavku 2. u vezi stavka 1. KZ/11, te mu je prethodno izrečena kazna zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine, nakon čega je prema njemu primijenjena uvjetna osuda time da se izrečena kazna zatvora neće izvršiti ako okrivljenik u vremenu provjeravanja od 4 (četiri) godine od pravomoćnosti, te presude ne počini novo kazneno djelo, pa je na temelju članka 58. stavka 4. točke 2. KZ/11, ta kazna uzeta kao utvrđena.

1.2. Na temelju članka 58. stavka 4. točke 2. KZ/11 i članka 51. KZ/11, okrivljeni Domagoj Brnadić osuđen je na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i 6 (šest) mjeseci, s tim da mu je na temelju članka 57. KZ/11, izrečena djelomična uvjetna osuda na način da će se od ukupne kazne zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine i šest (mjeseci) na koju je okrivljenik osuđen, izvršiti kazna zatvora u trajanju od 8 (osam) mjeseci, a preostali dio kazne zatvora u trajanju od 10 (deset) mjeseci neće biti izvršen ukoliko okrivljeni u roku od 4 (četiri) godine ne počini novo kazneno djelo, time da vrijeme provjeravanja iz uvjetovanog dijela kazne ne teče za vrijeme izdržavanja neuvjetovanog dijela kazne.

1.3. Na temelju članka 54. KZ/11, okrivljeniku Domagoju Brnadiću je u neuvjetovani dio kazne zatvora uračunato vrijeme u kojemu je u vezi s kaznenim djelom bio lišen slobode, po uhićenju i vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 30. kolovoza 2024. do 14. studenog 2024.

1.4. Na temelju članka 70. KZ/11, okrivljeniku Domagoju Brnadiću je izrečena sigurnosna mjera obveznog psihosocijalnog tretmana koja će se za vrijeme izvršavanja neuvjetovanog dijela kazne zatvora izvršavati u ustanovi za izvršavanje kazne zatvora, a za vrijeme izvršavanja uvjetovanog dijela kazne zatvora u zdravstvenoj ustanovi ili kod pravne ili fizičke osobe specijalizirane za otklanjanje nasilničkog ponašanja pod uvjetima određenim posebnim propisom, te koja sigurnosna mjera obveznog psihosocijalnog tretmana može trajati do proteka roka provjeravanja iz uvjetovanog dijela kazne zatvora, ali ne dulje od dvije godine.

1.5. Na temelju članka 58. stavka 5. KZ/11, izrečena uvjetna osuda može se opozvati ako okrivljenik bez opravdanog razloga krši obveze određene mu sigurnosnom mjerom.

1.6. Na temelju članka 79. stavka 2. i 4. KZ/11, od okrivljenika Domagoja Brnadića trajno je oduzeto : - 1 (jedna) aluminijska palica sive boje s crnom drškom ukupne duljine 60 cm - 1 (jedan) čekić s drvenom drškom duljine cca 30 cm koji predmeti su privremeno oduzeto od okrivljenika po potvrdi PU Splitsko dalmatinske, I. Policijske postaje Split, serijskog broja 1011343 455014 od 30. kolovoza 2024., koji predmeti postaju vlasništvo Republike Hrvatske.

1.7. Na temelju članka 148. stavka 1. i 6. u vezi s člankom 145. stavkom 2. točke 1. Zakona o kaznenom postupku (Narodne novine, broj: 152/08, 76/09, 80/11, 121/11, 91/12, 143/12, 56/13, 145/13, 152/14, 70/17, 126/19, 126/19, 80/22, 36/24 - dalje: ZKP/08), okrivljeni Domagoj Brnadić djelomično je oslobođen obveze naknade troškova kaznenog postupka i to troškova psihijatrijskog vještačenja u ukupnom iznosu od 761,25 eura, dok mu je na temelju članka 148. stavka 1. u vezi sa člankom 145. stavkom 2. točkom 1. ZKP/08, nalaženo plaćanje troškova kaznenog postupka u paušalnom iznosu od 150,00 eura.

2. Žalbu protiv presude podnijelo je Općinsko državno odvjetništvo u Splitu, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, pogrešnog i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja, odluke o kazni i troškovima postupka i predlaže da županijski sud ukine pobijanu presudu i uputi predmet prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i

odluku, a podredno da presudu preinači u odluci o kazni i okrivljenika osudi na kaznu zatvora u primjerenom trajanju.

3. Žalbu protiv presude podnio je okrivljenik, putem branitelja Marija Vukovića, odvjetnika iz Splita, zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešnog i nepotpunog utvrđenog činjeničnog stanja, zbog odluke o kazni, sigurnosnoj mjeri i troškovima postupka i predlaže da se žalba usvoji kao osnovana, te da se presuda Općinskog suda u Splitu broj: K-1019/2024 od 24. ožujka 2025., preinači na način da se okrivljenik oslobodi od optužbe, podredno da se okrivljeniku izrekne blaža sankcija i oslobodi se troškova postupka, podredno da se presuda u cijelosti ukine i predmet vrati na ponovno raspravljanje i odlučivanje pred sud prvog stupnja.

4. Županijski državni odvjetnik u Vukovaru, vratio je ovome sudu spis koji mu je bio dostavljen na dužno razgledavanje, a temeljem članka 474. stavka 1. ZKP/08.

5. Žalbe Općinskog državnog odvjetništva u Splitu i okrivljenika Domagoja Brnadića, nisu osnovane.

U odnosu na žalbu Općinskog državnog odvjetništva u Splitu.

6. Ispitujući pobijanu presudu u okviru žalbenih navoda, a po službenoj dužnosti u smislu članka 476. stavka 1. ZKP/08, ovaj drugostupanjski sud nije našao da bi bila ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka na koju žalba ukazuje, niti koja od bitnih povreda na koje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, kao niti povreda kaznenog zakona na štetu okrivljenika.

7. Nije osnovan žalbeni navod da je prvostupanjski sud počinio bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 7. ZKP/08, time što presudom nije posebno odlučio o kaznenom djelu prijetnje iz članka 139. stavka 3. u vezi stavka 2. KZ/11.

8. Naime, iz obrazloženja pobijane presude, osobito iz točaka 33. do 35., jasno proizlazi da je prvostupanjski sud razmotrio navode optužnice koji se odnose na kazneno djelo prijetnje, te iznio izričit pravni zaključak da se u konkretnom slučaju ne radi o realnom stjecaju kaznenih djela, već o prividnom stjecaju, odnosno konsumpciji, pri čemu se kazneno djelo nasilja u obitelji iz članka 179.a KZ/11, pojavljuje kao glavno kazneno djelo koje u konkretnom slučaju obuhvaća prijeteće radnje okrivljenika.

9. Stoga nije osnovana tvrdnja žalitelja da prvostupanjski sud nije riješio predmet optužbe. Sud je o tom dijelu optužbe odlučio, prihvativši pravno stajalište da prijeteće radnje predstavlja dio jedinstvene kriminalne djelatnosti kojom je ostvareno kazneno djelo nasilja u obitelji. Takav zaključak prvostupanjskog suda ovaj sud prihvaća. Iz činjeničnog opisa proizlazi da su riječi kojima je okrivljenik oštećeniku govorio da će ga „odrobijati“, kao i riječi da „neće izići“, izrečene u neposrednom vremenskom i sadržajnom sklopu s ostalim radnjama nasilja, odnosno udaranjem po stanu, oštećivanjem i bacanjem unutarnje jedinice klime uređaja prema oštećeniku, zaključavanjem oštećenika u stanu, vrijeđanjem, te fizičkim napadom.

10. Dakle, navedene prijeteće radnje nisu bile izdvojene i vremenski odvojene od nasilničkog ponašanja, već su predstavljale sastavni dio iste djelatnosti usmjerene prema istoj žrtvi i istom zaštićenom dobru, pri čemu je njihov cilj, prema utvrđenjima prvostupanjskog suda, bio izazvati kod oštećenika strah za vlastitu sigurnost i dovesti ga u ponižavajući položaj. U takvoj situaciji nema osnove prihvatiti tvrdnju žalitelja da prijetnja predstavlja novu i zasebnu kriminalnu količinu koja bi zahtijevala zasebnu pravnu oznaku i odmjeravanje kazne. Pri tome je od značaja i okolnost da se u konkretnom slučaju ne radi o zasebnom događaju prijetnje koji bi bio vremenski ili sadržajno odvojen od radnji kojima je ostvareno kazneno djelo nasilja u obitelji.

11. Suprotno žalbenim navodima, činjenica da je oštećenik u svom iskazu opisao i ranija ponašanja optuženika ne znači da je prvostupanjski sud bio dužan ta ponašanja uključiti u činjenični opis kaznenog djela. Prvostupanjski sud je pravilno razlikovao dio iskaza oštećenika koji se odnosi na konkretne događaje od 29. i 30. kolovoza 2024. od njegovih navoda o ranijem višegodišnjem ponašanju optuženika.

12. Nije osnovan niti žalbeni navod kojim se osporava odluka o kazni.

13. Prvostupanjski sud je prilikom odmjeravanja kazne pravilno uzeo u obzir sve okolnosti koje utječu na vrstu i visinu kazne, kako one koje terete okrivljenika, tako i one koje mu idu u korist. Kao otegotnu okolnost pravilno je cijenio višestruku raniju kaznenu osuđivanost, dok je kao olakotne okolnosti uzeo u obzir smanjenu ubrojivost, djelomično priznanje, svijest o neprihvatljivosti vlastitog ponašanja, spremnost da uredi svoj život, neuređene odnose s oštećenikom, nezaposlenost i druge osobne okolnosti. Pri tome je pravilno ocijenio i činjenicu da okrivljenik ranije nije bio osuđivan za istovrsno kazneno djelo nasilja u obitelji, niti za drugo kazneno djelo povezano s nasilničkim ponašanjem.

14. U odnosu na primjenu članka 48. KZ/11, valja istaknuti da je prvostupanjski sud dao dostatne razloge zbog kojih je zaključio da postoje osobito olakotne okolnosti koje opravdavaju ublažavanje kazne ispod zakonom propisanog minimuma. Sud je pritom osobito imao u vidu smanjenu ubrojivost okrivljenika, koja prema nalazu i mišljenju stalnog sudskog vještaka psihijatrijske struke nije bila bitna, ali predstavlja okolnost koja utječe na stupanj njegove krivnje, zatim njegovo djelomično priznanje i okolnosti njegova osobnog i obiteljskog života. Činjenica da žalitelj iste okolnosti smatra nedostatnima za ublažavanje kazne ne znači da je prvostupanjski sud prekoračio ovlast iz članka 48. KZ/11.

15. Pritom valja posebno imati u vidu da je prvostupanjski sud pri odmjeravanju kazne vodio računa i o težini konkretnog kaznenog djela, načinu počinjenja, izravnoj namjeri okrivljenika i ranijoj osuđivanosti. Dakle, nije osnovan žalbeni prigovor da otegotne okolnosti uopće nisu cijenjene. One su izričito navedene i vrednovane, ali ih je prvostupanjski sud, nakon ukupne ocjene svih okolnosti, ocijenio takvima da ne isključuju mogućnost ublažavanja kazne.

16. U odnosu na žalbeni navod da je prvostupanjski sud kao olakotnu okolnost neosnovano cijenio činjenicu da je optuženik otac maloljetnog djeteta, valja istaknuti da eventualna pogreška u navođenju pojedine osobne okolnosti sama za sebe ne dovodi u pitanje zakonitost i pravilnost cjelokupne odluke o kazni, osobito kada je

prvostupanjski sud kaznu obrazložio ukupnošću više drugih relevantnih okolnosti. Međutim, ova okolnost nije bila odlučna niti jedina podloga za primjenu članka 48. KZ/11, već je predstavljala samo jednu od više okolnosti koje je sud uzeo u obzir.

17. Nije osnovan niti žalbeni navod da je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbe članka 58. KZ/11. Suprotno žalbenim navodima, pobijanom presudom ranija uvjetna osuda nije „opozvana" u smislu članka 58. KZ/11, već je prvostupanjski sud, odlučujući u situaciji iz članka 58. stavka 2. KZ/11, ocijenio da nema potrebe za opozivom ranije uvjetne osude te je, primjenom članka 58. stavka 4. točke 2. KZ/11, raniju uvjetnu kaznu i kaznu za novo kazneno djelo uzeo kao utvrđene, te izrekao jedinstvenu kaznu.

18. Naime, kada je za novo kazneno djelo izrečena kazna zatvora u trajanju do jedne godine, sud prema članku 58. stavku 2. KZ/11, može opozvati raniju uvjetnu osudu, ali opoziv nije automatski niti obvezatan. Upravo suprotno, člankom 58. stavkom 4. točka 2. KZ/11, izričito je predviđena mogućnost da sud, ako ne opozove raniju uvjetnu osudu, za novo kazneno djelo izrekne kaznu, te je zajedno s ranijom uvjetnom kaznom uzme kao utvrđenu i izrekne jedinstvenu kaznu. Stoga okolnost da je novo kazneno djelo počinjeno tijekom roka provjeravanja sama po sebi ne znači da je prvostupanjski sud bio dužan opozvati raniju uvjetnu osudu.

19. Prvostupanjski sud je svoju odluku o tome obrazložio okolnostima konkretnog slučaja, osobito činjenicom da je ranija osuda bila zbog kaznenog djela iz drugog područja kaznenopravne zaštite, dok u konkretnom slučaju okrivljenika nije ranije bio osuđivan za nasilje u obitelji ili drugo nasilničko kazneno djelo.

20. Neosnovan je i žalbeni prigovor protiv izrečene djelomične uvjetne osude.

21. Prema članku 57. stavku 1. KZ/11, djelomična uvjetna osuda može se izreći kada je počinitelju izrečena kazna zatvora u trajanju većem od jedne, a manjem od tri godine, ako sud ocijeni da postoji visok stupanj vjerojatnosti da i bez izvršenja cijele kazne neće ubuduće činiti kaznena djela. Neuvjetovani dio mora iznositi najmanje šest mjeseci, a najviše polovinu izrečene kazne. U konkretnom slučaju okrivljeniku je izrečena jedinstvena kazna zatvora od jedne godine i šest mjeseci, od čega je određeno izvršenje osam mjeseci, dok je deset mjeseci uvjetovano. Time su ispunjeni zakonski uvjeti u pogledu trajanja ukupne i neuvjetovane kazne. Prvostupanjski sud je dao razloge zbog kojih smatra da će se svrha kažnjavanja ostvariti i bez izvršenja cjelokupne jedinstvene kazne.

22. Pri tome je od osobite važnosti okolnost da je okrivljeniku istodobno izrečena sigurnosna mjera obveznog psihosocijalnog tretmana, upravo radi otklanjanja okolnosti koje pogoduju ponavljanju nasilničkog ponašanja. Nalaz i mišljenje vještaka psihijatrijske struke ne daje zaključak da će okrivljenik nužno ponovno počiniti kazneno djelo, već ukazuje na postojanje opasnosti koju je potrebno smanjiti odgovarajućim tretmanom. Prvostupanjski sud je stoga razumno povezao potrebu provođenja psihosocijalnog tretmana s procjenom da se svrha kažnjavanja može postići i djelomičnim izvršenjem kazne.

23. U odnosu na žalbene navode koji se odnose na presudu Općinskog suda u Splitu broj K-1057/2020, ovaj sud nalazi da iste ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude. Naime, predmet žalbenog ispitivanja je zakonitost i pravilnost odluke donesene u ovom kaznenom postupku, a iz žalbenih navoda nije razvidno da bi u postupku koji je prethodio donošenju pobijane presude bilo utvrđeno da su ispunjene sve procesne i materijalnopravne pretpostavke za opoziv uvjetovanog dijela ranije izrečene djelomične uvjetne osude, niti je žalitelj dostavio odnosno označio takve činjenice na način koji bi doveo u pitanje pravilnost odluke prvostupanjskog suda. Sama činjenica da je protiv optuženika ranije donesena presuda kojom mu je izrečena djelomična uvjetna osuda ne znači automatski da je u ovom postupku bilo nužno opozvati njezin uvjetovani dio.

24. Nije osnovan niti žalbeni prigovor u odnosu na odluku o troškovima kaznenog postupka. Prema članku 148. stavku 6. ZKP/08, sud može okrivljenika osloboditi obveze naknade troškova kaznenog postupka iz članka 145. stavka 2. točke 1. do 6. ZKP/08, ako bi njihovim plaćanjem bilo dovedeno u pitanje uzdržavanje okrivljenika ili osoba koje je dužan uzdržavati. Prvostupanjski sud je svoju odluku obrazložio imovinskim stanjem okrivljenika, okolnošću da ne ostvaruje redovite prihode i da se nalazi na izdržavanju kazne zatvora, zbog čega je zaključio da bi plaćanjem troškova psihijatrijskog vještačenja u cijelosti bila ugrožena njegova materijalna egzistencija.

25. Imajući u vidu naprijed navedeno obrazloženje, neosnovana je žalba državnog odvjetnika, zbog naprijed navedenih razloga.

U odnosu na žalbu okrivljenika

26. Okrivljenik u svojoj žalbi navodi da se žali zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka o postojanju koje obrazlaže da pogrešno utvrđeno činjenično stanje prelazi u bitnu povredu kaznenog postupka, a što posljedično rezultira donošenjem osuđujuće presude iz pogrešnih razloga, bez dokaza. Time se žalitelj stvarno žali samo zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, pa je stoga u povodu žalbe, po službenoj dužnosti, ispitana pobijana presuda u smislu članka 476. stavka 1. točaka 1. i 2. ZKP/08. Takvim ispitivanjem nije utvrđeno postojanje bitnih povreda odredaba kaznenog postupka na koje sud drugog stupnja pazi po službenoj dužnosti, a također i da je na štetu okrivljenika povrijeđen kazneni zakon.

27. Okrivljenik u žalbi navodi da činjenično stanje potpuno pogrešno utvrđeno, odnosno prvostupanjski sud je iz izvedenih dokaza izvukao pogrešan zaključak o krivnji okrivljenika upravo zahvaljujući činjenici da ne obrazlaže dokaze izvedene tijekom glavne rasprave.

28. Potpunom i pravilnom analizom izvedenih dokaza, sud s pravom nije prihvatio obranu okrivljenika kao istinitu i objektivnu, jer isti nastoji relativizirati i umanjiti svoju odgovornost, isključivo u cilju umanjenja kaznenopravne odgovornosti.

29. Nije u pravu okrivljenik kada navodi kako je prvostupanjski sud pogrešno utvrdio činjenično stanje u ovom predmetu, jer iz sadržaja spisa, prikupljenih dokaza, dokaza izvedenih na raspravi, te interpretacije istih ovaj drugostupanjski sud utvrdio je upravo suprotno. Naime, prvostupanjski sud je pravilno i potpuno utvrdio činjenično stanje, te

je na takvo pravilno i potpuno utvrđeno činjenično stanje pravilno primijenio kazneni zakon proglasivši okrivljenika krivim zbog predmetnog kaznenog djela na način kako mu je to stavljeno na teret optužnicom, pa je neosnovana njegova žalba i iz osnove pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja.

30. U odnosu na konkretne događaje prvostupanjski sud je iskaz oštećenika ocijenio vjerodostojnim, te ga doveo u vezu s drugim izvedenim dokazima, osobito fotografijama oštećenja u stanu, iskazom okrivljenika i ostalim okolnostima događaja. Takav zaključak nije doveden u sumnju žalbenim navodima.

31. Oštećenik Željko Brnadić na raspravi je iskoristio svoje zakonsko pravo i uskratio svjedočenje, pa je njegov raniji iskaz pročitan pod uvjetima propisanim ZKP/08. Prvostupanjski sud je taj iskaz ocijenio u njegovoj cjelini, ali ga nije prihvatio bezrezervno u svim dijelovima. Takva ocjena dokaza predstavlja rezultat slobodne ocjene dokaza i nije protivna pravilima logike i iskustva. Osobito valja naglasiti da je prvostupanjski sud u odnosu na događaje od 29. i 30. kolovoza 2024., utvrđenja o ponašanju okrivljenika zasnovao ne samo na iskazu oštećenika, već i na objektivnim okolnostima, među kojima su fotografije oštećenja u stanu, kao i na dijelu obrane samog optuženika kojim je priznao fizički napad na oštećenika.

32. Stoga žalbeni navodi kojima se osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja nisu osnovani. Prvostupanjski sud je za svoje zaključke dao jasne, određene i dostatne razloge, koji nisu u međusobnoj suprotnosti, a žalitelj ih svojim navodima nije doveo u ozbiljnu sumnju. Činjenica da je žalitelj pojedine izvedene dokaze ocijenio drugačije od prvostupanjskog suda sama po sebi ne dovodi u pitanje pravilnost prvostupanjske ocjene dokaza.

33. U odnosu na povrede kaznenog zakona koje okrivljenik u svojoj žalbi ne pojašnjava niti konkretizira, koje su to povrede kaznenog zakona učinjene tijekom postupaka pred prvostupanjski sudom, ispitujući navedenu žalbenu osnovu po službenoj dužnosti na temelju članka 476. stavka 2. ZKP/08, ovaj sud nije našao da bi bila počinjena povreda kaznenog zakona, stoga je i u odnosu na taj žalbeni prigovor žalba, neosnovana.

34. Neosnovano se okrivljeni žali na odluku o kazni jer je prvostupanjski sud prilikom izbora, vrste i mjere kazne ispravno utvrdio i vrednovao sve okolnosti o kojima ovisi vrsta i mjera kazne.

35. U predmetnom slučaju prvostupanjski sud je primijenio kaznu koja je i po vrsti i po visini primjerena stupnju krivnje (izravna namjera prvog stupnja), pogibeljnosti djela i osobi okrivljenika, te ujedno podobna za ostvarenje opće i posebne svrhe kažnjavanja u smislu članka 41. KZ/11. Naime, pored specijalne prevencije koja je na tragu okrivljenikove resocijalizacije i njegova odvraćanja od daljnjeg činjenja kaznenih djela, u konkretnom slučaju naročito treba voditi računa i o generalnoj prevenciji koja se sastoji u adekvatnom utjecaju i na sve druge građane da ne čine kaznena djela, te na jačanje njihove svijesti o pogibeljnosti kriminalnog ponašanja.

36. Odluka o kazni mora uvijek izražavati individualiziranu, zakonom predviđenu društvenu osudu zbog konkretnog kaznenog djela. Stoga, djelomična uvjetna osuda, nije prestroga, za predmetno kazneno djelo, te će se sa navedenom kaznom uz

određenu sigurnosnu mjeru, imajući u vidu i kriminalnu količinu i po nalaženju ovog drugostupanjskog suda, ostvariti svrha kažnjavanja iz članka 41. KZ/11, u smislu izricanja društvene osude zbog počinjenog kaznenog djela, jačanja povjerenja građana u pravni poredak utemeljen na vladavini prava, te ujedno utjecati na ovoga okrivljenika i sve druge da ne čine kaznena djela kroz jačanje svijesti o pogibeljnosti činjenja kaznenih djela i pravednosti kažnjavanja, te resocijalizacije okrivljenika.

37. U odnosu na žalbeni prigovor vezan na odluku o izricanju sigurnosne mjere obveznog psihosocijalnog tretmana, ponovo valja naglasiti da je ona izrečena s ciljem otklanjanja okolnosti koje pogoduju ponavljanju nasilničkog ponašanja, jer iz nalaz i mišljenja vještaka psihijatrijske struke može se zaključiti da kod okrivljenika postoji opasnost koju je potrebno smanjiti odgovarajućim tretmanom. Prvostupanjski sud je stoga pravilno okrivljeniku izrekao navedenu mjeru u preventivne svrhe, stoga je i ovaj žalbeni navod okrivljenika neosnovan.

38. Neosnovano žalitelj prigovara i odluci o troškovima kaznenog postupka jer je prvostupanjski sud, vodeći računa o njegovim osobnim i imovinskim prilikama, okrivljeniku odredio gotovo minimalni paušalni iznos troškova postupka.

39. Kako žalbenim razlozima nisu dovedena u sumnju utvrđenja prvostupanjskog suda, Županijski sud u Vukovaru, kao drugostupanjski sud, ispitujući pobijanu presudu po službenoj dužnosti, u skladu s člankom 476. stavak 1. točkama 1. i 2. ZKP/08, nije našao da bi bila ostvarena ni bitna povreda odredaba kaznenog postupka, niti povreda kaznenog zakona na štetu okrivljenika, na koje povrede drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti.

40. S obzirom na navedeno trebalo je primjenom članka 482. ZKP/08, odlučiti kao u izreci ove odluke.

Vukovar, 17. rujna 2026.

Predsjednik vijeća
Nikola Bešenski

NIKOLA BEŠENSKI

Elektronički potpisano: 21.09.2026T10:15:51 (UTC:2026-09-21T08:15:51Z)
Provjera: https://epotpis.rdd.hr/provjera
Broj zapisa: b5337e71-55ec-4ec2-86c3-365a71953e24
Županijski sud u Vukovaru

Broj zapisa: **9-3088d-65a5a**

Kontrolni broj: **0e09e-f09b8-48ec5**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:
https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Županijski sud u Vukovaru** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.